hegi wasto ſanna rákida. Aega pärraſt tulli kõrtſu tüdruk ukſe pole, kus alles ſeiſin, nenda et temma käeſt ſain küsſida, kas ſe leſknaene, kelle liganimmet üllesandſin ſiin maias piddi ellama? — On kül tänini ſim ellanud, wastas tüdruk, agga kas temma weel praego ſiin ellab, ſedda Jummal teab. Kui käſin hiljaste temma jures, ſus waaus jubba hinge. Waatge iſſe järrele; ſiin tagga howis ellas temma ſes weikſes hurtſikus. Täunaſin juhhatamiſſe eeſt, ja ſain ſelle aiwa kohha pole. Kui ſeält ukſeſt ſiſſe astuſin, olli toas üsna waikne luggu, nago ſurm olleks jubba omma õiguſt ſeält kätte ſanud. Pärraſt ſedda andis wodi ſeeſt üks ſüggaw õhkaminne ennaſt kuulda. Andſin ſiis tasſaſt märki, et ſeäl ollin, ja ſe peäle ſai madala heälega ſe küſſiminne kuulda, kes ſeäl piddi ollema? — Astuſin ſiis wodi jure ja ütleſin: „Kas tunnete mind weel, minno wanna armas sõbber? Ollen wanna mees Willemi Silmi perreſt Kodi küllaſt, kus ennemuiste tihti käiſite.“ — Oh küllab nüüd tunnen teid ärra teie lahkeſt heäleſt, kostis teine ſel wiſil, et olli nago meleahhutaminne temma ſannadeſt kuulda. Ütles weel: Silmad ei anna mitte ennam, et ſaakſin teid ſelgeste nähha; on jubba üsna tuhniks läinud. Agga helde Jummal on wisſiste teid kui omma head inglit nüüd minno jure ſaatnud, ſedda minno lahkumiſſe korda minnule kui wägga kergitada. Se aimus kibbe murre, mis ſedda wimiſt tunneſt minnule raskeks teeb, ſe käib ſelle waeſe lomokeſſe peäl, kes ſiin kätkis maggab. Minno õnnis tüttar, kes aasta eeſt omma auſa mehhe ſurma järrele oudis, jättis ſedda tüttarlapſokeſt, kes järsko iſſaſt ja emmaſt ilma jäi, minno hole alla. Kuhho olleks temma ſanud, ſeſt et minnagi pean nüüd temmaſt lahkuma, kui taewane Iſſa teid ei olleks ſeie juhhatanud.

Ütleſin temmale: „Jummala abbi on tihti liggi ſelſammal aial, kui ei moiſta ſe peäle lota. Minnul iſſe ei olle kül ſedda

Eesti-ma rahwa Kalender 1850, lk. 22